רא"כ מפסדת לה לקמייתא התם מ"ט קא

מכשרת דכי נפקא חיותא בהכשירה קא נפקא

דה"כ מפסדת לקמייתה. דאמרת משמיה דרב הגרים שליש ושחט

שליש והגרים שליש כשרה אלמא לאו ברובא דשחיטה תליא אלא

דניפוק חיותא בשחיטה דהיינו שליש האמצע: הכא נמי. במיפק חיותא

בעי למיתלי ובהגרמה נפקא. וכל הנך הגרים דקאמרי רב הונא ורב

יהודה הכא לאו בהגרמה דרבנן ור׳

יוסי קאמרי ולא אפלוגתייהו קיימי

דא"כ קשיא דרב הונא אדרב הונא

דאפי׳ בהגרים שליש ושחט שני שלישי

טריף רב הונא לעיל [ע"א] לדברי הכל וכ"ש

בהגרים שליש ושחט שליש והגרים

שליש אלא ההיא אפלוגתא דרבנן

ורבי יוסי קיימא ורב הונא משמיה

דרב אסי קאמר לה והא אמוגרמת

דשיפוי כובע קיימי כרבי חנינא ורב

הונא משמיה דרב קאמר לה: לאו

היינו דרבי אלעור כו'. דשחיטה זו

יש לה שינים כמסרק: ודלמה במקום

שחיטה. הוא דקא מכשר לה.

בהגרמה חוץ למקום שחיטה לא

מכשר רבי אלעזר בר מניומי:

מפורעת. מגולה ונכרת כמו ובמדבר

ה) ופרע את ראש האשה: ויתיב

וקחמר כו'. רב כהנח הח בעי לה

מרב יהודה: שחיטתו לשרה. משום

דרובא בשחיטה ורב יהודה לאו במיפק

חיותא תלי טעמא כדאמר לעיל: שחט

במקום נקב. שהיה חלי קנה פגום

בלדו החילון: שחט ופגע בו נקב.

שהיה חלי קנה פגום בלדו הפנימי

ללד המפרקת: שחט במקום נקב

נעשה כמי ששחט עובד כוכבים.

חלי קנה וגמר ישראל דקא נפקא

חיותא בידא דישראל ובפלגא קמייתא

לא מיטרפא דפסוקת הגרגרת

שיעוריה ברובה: שחט ופגע בו נקב

נעשה כמי ששחט ישראל וגמר עובד

כוכבים. דפסול דהא לא עביד

ישראל שיעור שחיטה ברישא: קרי

עליה. רבי יוחנן על רבי אלעזר: עובד כוכבים עובד כוכבים. למ

שהיה קורא לו עובד כוכבים אלא

ליגלג עליו עובד כוכבים עובד כוכבים

כלומר בשחיטת עובד כוכבים אתה

תולה טעמך וכל היום אתה יכול

לומר עובד כוכבים עובד כוכבים

ואיו הטעמים דומים כדמפרש רבא:

ל) [לקמן ל.], ב) [לקמן קכל:], ג) [עירובין עה.],
ד) [בע"ז מו. כתב רע"י

בני רבי חיים יהודה וחוחיה שמן], כ) נס"ח: שגומר

ורש"ח, ו) עיין רש"ח,

שחיטתו,

קם א ב מיי' פ"ב מהל' שחיטה הל"י סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סי כא סעיף ד: קמא ג מייי שם פ״א הלי

יא סמג שם טוש"ע יו"ד שם סעיף ה: קמב ד מיי שם הל"ט סמג שם טוש"ע יו"ד סי' כ סעיף ג: קמג ה ו מיי' פ"ו מהל' קרבנות מעשה

הלכה כג: פ״א מהל׳ קמד ז מיי׳ שחיטה הלי (ז) [ה] סמג עשין ס טוש"ע יו"ד

רבינו גרשום שליש הרא ומי רי הא והגרים שליש שליש וושחמ שליש: שחימה במסרק הזה של מתכת ששיניו (ששיניו) אינן שוות אלא שן אחד במקום זה ושן אחד שחיטה במקום זה כך אעפ"כ כשרה: דילמא במקום שחיטה. כלומר הא דאמרי׳ שחיטה העשויה כמסרק כשרה שהכל . היה במקום שחיטה אבל למעלה משפוי כובע לא מצית אמרת דכשרה: כלומר שהיה בו נקב בקנה ושחט והוסיף עליו: שחט בסוף שחיטה: השוחט מן . הצדדין שחיטתו כשרה. שהיטתו כשהה. שהחזיר הסימנין הצואר ושחטן שחיטה כשרה: המולק דרינה של מליקה דשובר מפרקת בלא רוב בשר עד בציפורן: השוחט מן בב כחון. העורף שחיטתו פסולה. כלומר ששוחט כעין תנודף שורטונו פסולוו. כלומר ששוחט כעין מולק שחותך הצואר עד שמגיע לסימנין ואח״כ שוחטו שחיטתו פסולה: אילימא עורף ממש אחורי . הראש כנגד הפנים זהו . הצואר אחריו כנגד הגרון אלא מאי עורף מול עורף. כלומר (מהוא) עורף דקתני השוחט מן כשרה מול עורף והכי קאמר השוחט ממול עורף הגרון שחותך מפרקת ואח"ר המימוים שחיטחו מליקתו כשרה: איכא דאמר אף מחזיר. כלומר סימנים אלא שובר מפרקת בלא רוב בשר ואם רוצה אף מחזיר סימנין לאחורי העורף ומולק בלא שבירת מפרקת ואיכא דאמר דוקא מחזיר אבל שובר מפרקת עד שמגיע לסימנין לא ם מבירא להו: אלא ש"מ אף מליקה אלא שובר מפרקת . בלא רוב בשר עד שמגיע לסימנין ומתניתין בדלא כלומר ומתניתין אהדר דקתני כשר במליקה פסול בשחיטה בדלא אהדר אלא שובר מפרקת

י וכענין זה פסול בשחיטה

שקם במקום נקב מהו. תימה פשיטא דכשרה מידי דהוה אחלי קנה פגום וגמרו וי"ל דלא נקטיה אלא משום דבעי למיבעי אחריתי: ישחם ופגע בו נקב מהו אמר ליה מרפה. ולא דמי

לשחט שליש והגרים שליש ושחט שליש דכשרה לרב יהודה גופיה

דהתם שלא במקום שחיטה אבל שחט במקום נקב עדיף טפי לפי שהוח במקום שחיטה מהגרים שליש ושחט שלים הריב״ה: יושוחם מן הצדדין. מלינן למימר דוקא דיעבד ואפי׳ החזיר סימנין גזירה אטו לא החזיר ובקונטרס לא פירש כן:

מםתברא כמאן דאמר אף מחזיר. תימה דלא

הוה ליה למימר מסתברא דהא תיובתה גמורה היה ממתני' למ"ד

מחזיר דוקא ויש לומר דלכתחלה פליגי אבל לכולי עלמא בדיעבד כשרה מליקה לכתחלה שהיא מן העורף: 63

בכל ענין ולהכי קאמר מסתברא דהמולק מן העורף משמע כדין

הכא נמי כי נפקא חיותא בהגרמה קא נפקא איקלע רב נחמן לסורא בעו מיניה שחם שליש והגרים שליש ושחם שליש מהו אמר להו לאו היינו דר' אלעזר בר מניומי דא"ר אלעזר בר מניומי "שחיפה העשויה כמסרק כשרה ודלמא יבמקום שחימה במקום שחימה מאי למימרא מהו דתימא בעינן ישחימה מפורעת וליכא קמ"ל או (סימן בכ"ד) יתיב רבי אבא אחוריה דרב כהנא ויתיב רב כהנא קמיה דרב יהודה ויתיב וקאמר שחט שליש והגרים שליש ושחם שליש מהו א"ל שחיםתו כשרה הגרים שליש ושחם שליש והגרים שליש

מהו א"ל שחיטתו פסְולה שחט במקום נקב מהו א"ל שחיטתו כשרה שָחט ופגע בו נקב מהו א"ל שחיטתו פסולה אזל רבי אבא אמרה קמיה דר' אלעזר אזל ר"א אמרה קמיה דר' יוחנן א"ל מאי שנא א"ל שחט במקום נקב נעשה כמי יששחט עובד כוכבים וגמר ישראל שחט ופגע בו נקב נעשה כמי ששחם ישראל וגמר עובד כוכבים קרי עליה יעובד כוכבים עובד כוכבים אמר רבא שפיר קרי עליה עובד כוכבים עובד כוכבים בשלמא התם מדהוה ליה לישראל למשחם רובא ולא שחם כי נפקא חיותא בידא דעובד כוכבים קא נפקא יאלא הכא מכדי משחט שחיט מה לי במקום נקב מה לי פגע בו נקב: בותני השוחט מן הצדדין שחיטתו כשרה המולק מן הצדדין מליקתו פסולה השוחם מן העורף שחימתו פסולה המולק מן העורף מליקתו כשירה השוחם מן הצואר שחיםתו כשרה המולק מן הצואר מליקתו פסולה ישכל העורף כשר למליקה יוכל הצואר כשר לשחיםה נמצא כשר בשחיםה פסול במליקה כשר במליקה פסול בשחימה: גמ' מאי עורף אילימא עורף ממש מאי אריא שוחם אפילו מולק נמי יממול ערפו אמר רחמנא ולא ערפו אלא מאי עורף ממול עורף כדקתני סיפא כל העורף כשר למליקה מנהני מילי דתנו רבגן ממול ערפו מול הרואה את העורף וכן הוא אומר יוהוא יושב ממולי ואומר כי פנו אלי עורף ולא פנים מאי ואומר וכי תימא עורף גופיה לא ידעינן היכא דנדע מול דידיה היכא תא שמע כי פגן אלי עורף ולא פנים מכלל דעורף להדי פנים אמרי יסבני ר' חייא מצות מליקה מחזיר סימנים לאחורי העורף ומולק איכא דאמרי אף מחזיר ואיכא דאמרי מחזיר דוקא ומסתברא כמאן דאמר אף מחזיר ממאי מדקתני השוחם מן העורף שחיפתו פסולה המולק מן העורף מליקתו כשרה

ואי בשלמה. שחט ישראל וגמר עובד כוכבים פסולה: מדהוה ליה לישראל למשחש רובא. שהיה הקנה שלם לפניו: ולא שחש. אלא חליו לאו מידי עבד דחיותא בחלי קנה לא נפקא והוה ליה כקנה שלם וכי אתא עובד כוכבים בתריה דמי כמאן דעביד כולה דהא חיומא בידיה נפקא: אלא הכא. דשחט ופגע בנקב: מכדי משחע שהיט. כל הנמצא בה וטרפות בחצי קנה לא הוי והויא לה תחילה כקנה שלמה והרי שחוט לפנינו מה לי במקום נקב כו': **בתבר' השוחט מן הלדדין.** ללד הלואר: ש**חיטחו כשרה.** ואפי' לכתחלה נמי. ואיידי דבעי למתני המולק מן הלדדין או תוא נמי השוחט בדיעבד: המולק מן הלדדין מליקחו פסולה. דבמליקה כחיב וויקרא הן ממול ערפו דהיינו מאחוריו: השוחט מן העורף. ממול העורף מוקי לה בגמרא כלומר מאחורי הצואר: ש**חיטתו פסולה**. ובגמרא _{וכן} מוקמינן לה בשלא החזיר הסימנין אחורי העורף אלא חתך המפרקת עד שהגיע לסימנין וקודם שהגיע לסימנין נטרפה בשבירת המפרקת ואע"ג דבמליקה כשרה התם הוא דכולה מתחילה ועד סוף הוי מן המליקה והוי כשאר שוחט שנוקב את הוושט מעט מעט עד שגומרת שחיטתהי אבל שוחט מן העורף כיון דשחיטה לאו הכי גמירי לא הוי שבירת המפרקת מן השחיטה ואיטרפא לה והשוחט מן הצדדין דקתני רישאם אפי׳ בדלא אהדר דהא מישחטי סימנין שפיר קודם חתיכת מפרקת: **המולק מן העורף**. וחתך בשר ומפרקת עד שהגיע לסימנין: **מליקסו כשרה**. דזו היא מלות מליקחו לכתחלה וכדתניא לקמן (דף כא.) בברייתא חותך שדרה ומפרקת בלא רוב בשר עד שמגיע לוושט או לקנה כו'. ואיידי דתנא השוחט מן העורף פסולה דאפי׳ בדיעבד סנא נמי המולק בדיעבד: השוחט מן הלואר. מחת הגרון קרי לואר והיא דרך רוב השחיטות: וכל העורף. כל מול העורף: גבו׳ אי נימא עורף ממש. מה שיש מן העורף אחורי הפרצוף קרי עורף כדיליף לקמן בסמוך להדי פנים כנגד פנים: כדקחני סיפה וכל העורף כשר למליקה. ואי בעורף ממש מאי כל העורף והרי דבר מועט הוא אלא ש"מ מול עורף קאמר שהוא ארוך: והוא יושב ממולי. אלמא כל היכא דכתיב מול לאו עליו ממש הוא אלא בראייתו דהא לאו עליו ממש היו יושבים אלא בראייתו שהיה בלק רואה אותם: **עורף ולא פנים.** מדכתיב עורף ולא פנים ולא כתיב כי פנו אלי עורף ולא לואר דהיינו גרון ש"מ עורף דקרא לאו כנגד הגרון הוא אלא כנגד הפנים ומול הרואה את העורף הוי כנגד הגרון: מאי ואומר. הא נפקא ליה שפיר מוהוא יושב ממולי ומהאי קרא במרא לא משתמע דמול עורף דקרא לאו עורף ממש הוא דהאי קרא לא משמע לן אלא מקום עורף היכא: ומשני **הכי קאמר וכי סימא**. כלומר אם תאמר השתא דאמרת שדקרא היינו רואה את העורף אכתי לא ידעינן עורף מאי ניהו דנדע מול דידיה היכא: מחזיר סימנין כו'. וחותך הסימנין לבדן ולקמיה מותיב חלה ממתניתין: אף מחזיר. מלוחו למלוק שדרה ומפרקת שכולה מחלה עד שמגיע לסימנין ואם החזיר הסימנין ומלקן לבדן אף זו היא מצוחה: **ואיכא דאמרי דוקא מחזיר**. ואם לא החזיר אלא חתך השדרהי פסולה: **ומספברא כמ"ד**. דבני ר' חייא אף מחזיר אמרו דאי דוקא מחזיר אמרו הויא מתני' מיובתייהו דקתני השוחט מן העורף כו':

תורה אור השלם ו. והביא אֹתַם אֵל הַכֹּהון וָהְקְרִיב אֶת אֲשֶׁר לַחַטָּאת רָאשׁוֹנָה וּמְלַק אַת ראשו ממול ערפו ולא יבדיל: ויקרא ה ח וַיִּשְׁלַח מַלְאָבִים אֶל בִּלְעָם בֶּן בְּעוֹר פְּתוֹרָה אָשֶׁר עַל הַנָּהָר אֶרֶץ בְּנֵי עַמּוֹ לִקְרֹא לוֹ לַאמֹר הַנָּה עַם יָצָא מִמִּצְרַיִם הַנָּה עַם יָצָא יִבּוּז בָּשָּ יָבָּא נִינּיְּדְּנֵיְ הָנָּה כָּסָּה אֶת עֵין הָאָרֶץ וְהוּא ישֵׁב מִמֶּלִי:

במדבר כב ה 3. אֹמְרִים לְעֵץ אָבִי אַתָּה וְלְאֶבֶן אַתְּ יְלִדְתָּנוּ פִּי פָנוּ אֵלִי עֹרֶף וְלֹא פָנִים וּבְעֵת רֶעָתֶם יֹאמְרוּ ירמיהו ב כז

הגהות מהר"ב רנשבורג

:א] גם' סימן בכ"ד נמחק

מוסף רש"י

שחיטה מפורעת. מגולה ונכרת דהיינו במקום אחד (לקמן ל.). מול הרואה את העורף. והוא אורך כל אחורי הצואר (ויקרא

שימה מקובצת

י ואיידי דבעי למיתני **ל** ים יא יבל יבות המולק מן הצדדים מליקתו פסולה תנא נמי: נו השוחט מן הצדדים -דקתני רישא כשרה ואפי׳ משחטי סימנים: ג] וכי תימא כלומר אם תאמר היינו רואה: 7] ולקמיה מותיב להו ממתני': 5] אף שדרה ומפרקת שלו תחלה עד: [] ואם לא החזיר אלא חתך השדרה תחלה פסולה: